

den unge Frk. Salomon, og saa meget han i enkelte Henseender havde forandret sit Syn paa den af alle rettroende Sideniusser forhadte Race, — han betragtede det dog stadig som lidt af en Fornedrelse at gifte sig med en Jødedame. Hvad der foreløbigt hovedsagelig optog ham, var Tanken om den Fordel, han paa anden Maade kunde have af det Salomonske Hus. Det var gaaet op for ham, at han havde baaret sig dumt ad ved ikke for længe siden at følge Ivans ofte gentagne Indbydelser til at besøge ham i hans Hjem, hvor han rimeligvis vilde træffe Folk, der kunde være ham til Nytte — Børsens Matadorer og Byens store Industridrivende — kort sagt den lille Kreds af Pengemænd, der, naar det kom til Stykket, regerede hele den øvrige Verden, og som han rimeligvis allerlettest vilde kunne interessere for sit Værk.

Straks efter Begravelsen gik han hjem for at klæde sig om. Han havde besluttet endnu samme Dag at aflægge Salomons en Visit.

Men derhjemme i Hjærtensfrydgade ventede der ham en Overraskelse saa stor og af en saa sælsom Art, at den for en Tid bragte alt andet i Forglemmelse. Paa hans Bord laa der et Visitkort, hvorpaa der under en adelig Krone stod Navnet: Baronesse Bernt-Adlersborg. Bagpaa Kortet var der med en sirlig Kvindehaand tilføjet et Par Linjer, hvori Baronessen i de elskværdigste Ud-